

tudi roke v ornamente. Polja med konzolami izpolnjujejo na les slikane podobe evangelistov s Kristusom v sredi.

V obče pa imajo ti oltarji tudi prednosti baročnega sloga, ker ob pravi osvetljavi napravljajo mogočen vtisk ter vso cerkev nenavadno veselo in čarobno poživljajo.

G. P.

Mokronoško žezlo. Med inventar trškega premoženja mokronoškega spada tudi „žezlo“, katerega sliko vidijo čitatelji na tej strani. To žezlo prejema z drugim premoženjem vred vsakokratni načelnik mokronoškega trga (ne občine); ne nosi ga nikdar in tudi ni znano, da bi ga bil nosil kateri prednik. To „žezlo“ ni bogve kako umetno delo, pač pa je zelo zanimivo. — Notranja palica je pozlačen baker, okraski (na risbi beli) so najbrže srebrni. Palica je sestavljena iz 5 kosov, ki so med seboj zvezani z vijaki. Izvzemši

Janez Trdina.

male poškodbe je „žezlo“ popolnoma ohranjeno. Žal, da ni o njem nikakih podatkov in da nihče ne vé, kdaj, kako in po kom je to „žezlo“ prišlo v Mokronog. Domneva se, da je bil ta „scepter“, kakor ga nazivljajo, znamenje oblasti nekdanjih trških sodnikov (Markt-richter), a sodeč po delu samem, bi dvomili, da so si ga nekdanji Mokronajzarji sami omislili, marveč je opravičena slutnja, da jim je bilo žezlo podarjeno. Gotovo so si morali Mokronajzarji pridobiti posebnih zaslug, da so prišli do takega daru in odlikovanja. Škoda, da ni o tem nikakih podatkov, bodisi pismenih zapiskov, bodisi ustmenih sporočil. S tem „žezlom“ je zvezan gotovo zanimiv kos mokronoške, in tudi kranjske zgodovine.

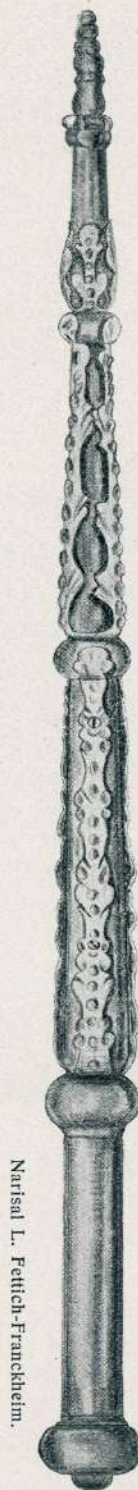
Ivan Kr. Tkalčič.

Dné 11. maja letos je umrl po dolgem bolehanju prebendar stolne cerkve zagrebške Ivan Kr. Tkalčič. Bil je skromen mož, dasi daleč znan po svoji učenosti. Poleg dr. Račkega in Ljubića ni bilo marljivejšega zgodovinarja, vestnejšega zbiratelja in tolmača zgodovinskih listin in spomenikov, kakor je bil pokojni Tkalčič. Posebno je proslavil Zagreb, o katerem je izdal „Monumenta historica“. „Dom in Svet“ je priobčil že obširnejši življenjepis Tkalčičev. Zato danes dodajamo le to, da je pred kratkim izdal „Slavensko bogoslužje u Hrvatskoj“.

Jugoslovanska akademija ga je uvrstila l. 1883. za znanstvene zasluge med svoje prave člane, a obenem je opravljal pri akademiji službo arhivarja do svoje smrti. Prijatelji in častivci njegovi so mu priredili ob štiridesetletnici njegovega književnega delovanja pomenljivo, a skromno svečanost, kakor je odgovarjalo njegovemu značaju. Drugega odlikovanja ni dobil. Mesto Zagreb, ki ga je s svojim delom na daleč proslavil, se ga je spomnilo šele zdaj, ko je iz mestnega zastopstva iztisnjena khuenovska stranka. A bilo je prekasno. Mestni župan se je na dan njegove smrti spomnil v svojem govoru velikih njegovih zaslug; a mesto častnega meščanstva je dobil pokojnik od zagrebškega mesta venec na krsto, in mestno zastopstvo ga je spremilo do hladnega groba.

J. St.

Kako se prevaja! Prof. T. Maretić je v „Radu jugoslovanske akademije“ primerjal mnogo hrvaških in srbskih prevodov iz Turgenjeva z originalom in je dognal, kako površni in nevedni so mnogokrat prevajatelji. Velik del ni bil preveden po izvirniku, ampak po nemških in francoskih prestavah, tako da so celo ruska lastna imena pisana z nemškim ali francoskim pravopisom, n. pr. „Bestujev“, „Sagoskin“ namestu „Bestužev“, „Zagoskin“. Eden je kar iz nemškega prevzel „Major a. D.“ za rusko „otstavnoj major“. Ruski stavek: „Žena ego sbivalasj na zastarêlogo cyp-ljenka“ je preložil nekdo: „Žena mu disala po starinskoj kuhinji“; našel je namreč v rusko-nemškem besednjaku, da pomenja „cyp-ljenok“ —

Narislal L. Feltich-Franckheim.

Mokronoško žezlo.